

بررسی وضعیت سلامت نوزادی در زنان بستری شده با تشخیص حاملگی طول کشیده در زایشگاه دکتر شبیه‌خوانی کاشان در سال ۸۳-۸۲

اعظم باقری*، محبوبه کفایی*، ناهید سرافراز*، حسین اکبری**

نویسنده مسئول: کاشان، دانشکده پرستاری و مامایی، گروه مامایی Asambagheri@yahoo.com

دریافت: ۸۶/۵/۱۰ پذیرش: ۸۶/۱۲/۶

چکیده

زمینه و هدف: طولانی شدن بارداری از جنبه‌های مختلف، سلامت مادر و نوزاد را تحت تأثیر قرار می‌دهد. اگرچه بسیاری از محققین پذیرفته‌اند که انجام مداخلات درمانی قبل از شروع زایمان ضروری است ولی در مورد نحوه‌ی به کارگیری و زمان آن اختلاف‌نظرهای فراوانی وجود دارد لذا با توجه به شیوع حاملگی طول‌کشیده مطالعاتی با هدف تعیین و مقایسه‌ی وضعیت سلامت نوزادی در زنان بستری شده با تشخیص حاملگی طول‌کشیده، از اردیبهشت ۸۲ به مدت یک‌سال، در زایشگاه دکتر شبیه‌خوانی کاشان صورت گرفت.

روش بررسی: این پژوهش به روش توصیفی بر روی ۴۵۰ زن باردار که سابقه‌ی مشکلات طبی یا مامایی نداشته و حداقل، سن حاملگی آنان (براساس LMP یا سونوگرافی زیر ۳۰ هفته) ۴۰ هفته بوده و جهت ختم حاملگی بستری شده بودند، انجام شد. این افراد به روش سرشماری نمونه‌گیری شدند و عواقب نوزادی (سخت‌زایی، دیسترس جنینی، دفع مکنونیوم، آپگار دقیقه‌ی ۵، بستری نوزاد پس از زایمان و وزن نوزاد) و برخی متغیرهای زمینه‌ای (سابقه‌ی حاملگی طول‌کشیده، سن مادر و تعداد زایمان) و وضعیت سرویکس (دیلاتاسیون و افسامان) در موقع پذیرش، در ایشان تعیین شده و سپس برحسب سن حاملگی در ۴ گروه (۴۰ هفته تا ۴۰ هفته و سه روز، ۴۰ هفته و چهار روز تا ۴۱ هفته، ۴۱ هفته و یک روز تا ۴۱ هفته و سه روز و ۴۱ هفته و ۴ روز و بالاتر) با هم مقایسه شدند. نتایج مطالعه با استفاده از آمارهای توصیفی، کای دو، کروسکال‌والیس و من‌ویتنی مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

یافته‌ها: نتایج این پژوهش نشان داد که ۱۳۱ نفر (۲۹/۱ درصد) از زنان، در سن حاملگی بین ۴۰ هفته تا ۴۰ هفته و سه روز، ۱۳۰ نفر (۲۸/۹ درصد) در سن حاملگی بین ۴۰ هفته و ۴ روز تا ۴۱ هفته، ۱۵۰ نفر (۳۳/۳ درصد) در سن حاملگی بین ۴۱ هفته و یک روز تا ۴۱ هفته و ۳ روز و تنها ۳۹ نفر (۸/۷ درصد) در سن حاملگی ۴۱ هفته و ۴ روز و بالاتر ختم حاملگی شده بودند که از آنان فقط ۱۲ نفر (۲/۷ درصد) سن حاملگی بیشتر از ۴۲ هفته داشتند. متغیرهای دیسترس جنینی، دفع مکنونیوم، آپگار دقیقه‌ی ۵، بستری نوزاد پس از زایمان، سخت‌زایی و وزن نوزاد، در زنان تحت‌مطالعه تفاوت معنی‌دار آماری نشان نداد ولی گروه‌های مورد مطالعه از نظر علت سزارین برحسب سن حاملگی با یکدیگر تفاوت معنی‌دار آماری داشتند. آزمون‌های آماری نشان داد که گروه‌های مورد مطالعه از نظر سن مادر ($P=0/4$)، سابقه‌ی زایمان پس از موعد ($P=0/08$)، تعداد زایمان ($P=0/7$)، دیلاتاسیون ($P=0/2$) و افسامان سرویکس ($P=0/4$)، بر حسب سن حاملگی تفاوت معنی‌دار نداشتند.

نتیجه‌گیری: براساس نتایج پژوهش، ختم حاملگی در سن کم‌تر از ۴۱/۵ هفته، به خاطر ترس از عواقب نوزادی ضرورت نداشته و مداخلات زودرس، تنها باعث افزایش سزارین به دلیل عدم پیشرفت می‌شود. لذا، می‌توان با سیاست انتظار، ختم حاملگی را در زنانی که کنترل شده‌اند و هیچ‌گونه عوارضی ندارند به تعویق انداخت.

واژگان کلیدی: حاملگی طول‌کشیده، عواقب نوزادی، نوزاد در معرض خطر

* کارشناس ارشد مامایی، مربی دانشگاه علوم پزشکی کاشان

** کارشناس ارشد آمار، مربی دانشگاه علوم پزشکی کاشان